Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 8. | Juli 1917. | 3 Øre.

Skurkagtig Behandling af Militærnægterne!

Efterhaanden som Militærnægtelsen tiltager i Omfang og Militærnægterne alle som én gør Brug af Sultestrejken, tiltager ogsaa Militærmyndighedernes *Raahed* og *Hævnforansaltninger* overfor disse for at faa dem til at frafalde Brugen af dette eneste Vaaben, de har til deres Raadighed som Værn

MARTIN LARSEN.

overfor Myndighedernes Overgreb paa deres personlige Frihed.

Det Tilfælde, som vi her skal berette om, skal man lede længe for at finde Sidestykke til i *Brutalitet* og *Kynisme*. — Intet Middel er for *raat*, ingen *Tortur* er for *skændig*, naar det gælder at tvinge den bevidste Ungdom, der har afsværget sig alt Makkerskab med Militarismen, *i Statens skidne Morderklæder*.

Vor Kammerat *Martin Larsen* blev den 9. Juni af Politiet ført fra Hobro til Odense for der at aftjene sin »*Værnepligt*«.

Da han fremdeles nægtede, blev han indsat i Arresten, hvor han straks optog Sultestrejken, som han konsekvent gennemførte. Men allerede om Tirsdagen var han saa medtaget, at han maatte føres til Garnisonssygehuset — ifølge Vagtmandskabets Meddelelser *spyttede han Blod*.

Til Trods for denne vor Kammerats aabenlyse Svaghed foretog Sygehusautoriteterne dog en Handling overfor ham saa middelalderlig barbarisk, at man maa forfærdes over, at sligt kan foregaa i dette Land, som dog pynter sig med Prædikatet Frihed og Humanitet, idet de nemlig i den allervarmeste Sommertid fratog ham

Drikkevandet

og i Stedet for gav ham *Ægmælk* for paa den Maade at tvangsfodre ham.

Hvad det vil sige i denne ulidelige Sommerhede at frarøve et sygt Menneske enhver læskende Drik og faa den erstattet af en fed og vammel Vædske, kan enhver tænke sig — det er saa umenneskelig raat, at der ikke findes Udtryk skarpe nok til at fordømme denne Handling.

At der samtidig med disse legemlige Pinsler tilføjes ham aandelige ved at man foreholder ham hans Ansvar overfor sin Hustru og sine Børn, for paa den Maade at svække hans moralske Modstandskraft, kan ikke undre, naar man kender en Smule til den Moral, der besjæler de Mennesker, som har viet deres Liv til Militarismen.

Vor Kammerats Tilstand efter dette er da ogsaa saaledes, at Lægerne paa Sygehuset har fralagt sig ethvert Ansvar for, hvorledes det senere gaar med ham.

Ansvaret maa da falde paa den overste Autoritet for Hæren, nemlig

Krigsminister P. Munch!

Er det lovligt, og *er det med Krigsministerens Vidende*, at Militæretatens Læger tager Drikkevandet fra en syg Mand for derved at forøge hans Lidelser og forværre hans Tilstand?

I Vinterens Kulde undlod man at fyre op i Kakkelovnen for Militærnægterne, medens de holdtes fangen i den ensomme, kolde Celle, og i Sommerens Varme frataget de Drikkevandet, til og med paa et Tidspunkt, hvor de er saa legemligt svage, at Lægerne fralægger sig alt Ansvar for, hvad der sker. Det er en Behandling, der er mange Gange værre end den, der bliver en Forbryder til Del.

Men en Regering, der smykker sig med *Frisind, Humanitet* og *moderne Retspleje*, maa skride ind overfor den Slags Overgreb fra de Underordnedes Side. Intet Folk kan i Længden finde sig i sligt, og *ingen*, der har haft den mindste Lod eller Del i Militærnægternes *skændige Behandling*, kan fralægge sig *Ansvaret*.

Det brygger sammen af Uvilje og Had mod Militarismen og alt, hvad der er i Ledtog med den, som Torden paa en lummervarm Sommerdag.

Skal den bryde los?

Til Handling.

I Vaarnattens Stilhed lyder mangt et Suk.

De kommer fra de trange Rum, hvor Menneskene hviler sig efter Dagens Slid.

De kommer fra Fængslernes tilgitrede Ruder, fra de Bænke i Parken, hvor den Husvilde har lagt sine trætte Lemmer. Sukkene fortæller om Savn og Lidelse, om Kvaler fra Menneskesjælenes Dyb.

De fortæller om Menneskeskæbner, mørke, triste, som en Efteraarsgraavejrsdag, hvor intet Haab lyser Sindet op.

De fortæller om bristede Illusioner, om Haab, som er brudt i Livets Strøm, om Mennesker, som har mistet Troen paa alt.

Jo, det er Sukkene fra alle de undertrykte i Samfundet, fra dem, som bærer Verden paa deres Skuldre. De bliver Pessimister. Forraadt, forhaanet af alle sukker de og bærer Aaget.

Men hvorledes kan de være andet? — de har jo ikke stolet paa sig selv. Fra Fødslen er de blevet lullet i Søvn af den Sang, der synges ved alle Fattiges Vugge:

Lad andre handle for dig. Betal dem derfor, som har Forstand derpaa.

Jo, du betalte dem, du svedte, du sled og stirrede trofast paa dem, du troede var dine Venner.

Du blev skuffet. — — Aar gik efter Aar. Du blev gammel og graa, men fik aldrig noget.

Dog stadig haaber du endnu, og du lærer dine Børn ogsaa at haabe — haabe og skuffes.

Det skaber Pessimisten. Ja, Kammerater, I er Pessimister. Jeg ser det paa eders Træk, jeg hører det paa eders Tale og føler det paa eders Liv. Men naar ens Venner og dem, som man troede var Venner, har forraadt en og er gaaet over til Fjenden, da maa man ikke sukke og bøje sig for Skæbnen, — da skal man rette Ryggen og sige: „*Nu handler jeg selv*".

Ja, Handling selv. Hvor herlige Toner, en Melodi om Ungdom og Friskhed.

Handling selv, det er Tidens Løsen; den Fane, som Fremtiden maa følge.

Lad Forræderne æde sig ihjæl ved Kapitalens

Svinetrug. Hold op at sukke og spænd Armens Sener.

Op til Handling! *Herman.*

Skyldner!!

—o—

Fra „Vaarbrud", de socialdemokratiske Ungdomsforeningers Kreds' Organ i Vest-Jylland, tillader vi os at aftrykke nedenstaaende Artikel, der er et talende Bevis paa den revolutionære Aand, som mere og mere gennemsyrer den opvoksende Arbejderungdom.

For et Par Dage siden læste jeg i et Højreblad nogle Betragtninger over Majdagens Forløb. Efter en rosende Omtale af Regeringen, Socialdemokratiet og nogle af dets Mænd, bl. a. Stauning og Borgbjerg, refererer Bladet Urolighederne i København, bl.a. skrives i Kommentarerne: »Det er ikke de socialistiske Arbejdere, der vil lave Revolution, de har deres eget lille hyggelige Hjem og deres Kolonihave at værne om, de er blevet en præsentabel 4de Stand, og i de sidste tunge Prøvelsernes Aar har de vist, at ogsaa de kunde bringe Ofre for Fædrelandet og støtte Regeringen i disse vanskelige Tider; dem skal vi ikke frygte. Men ikke desto mindre kræver Majdagens Begivenheder nærmere Eftertanke. Der forefaldt nogle Demonstrationer, der foretoges nogle Arrestationer, Mængden fulgte med og bombarderede Politistationen, hvorved nogle Ruder knustes, og forlangte Arrestanterne frigivne; ved samme Lejlighed affyredes nogle Skud, der siges, at de var løse, men hvem véd, om de ikke næste Gang er skarpe; man stiller sig ligegyldig overfor Begivenhederne og kalder det Pøbeloptøb og Drengestreger, men det er mere end det; det er en 5te Stand, der rykker frem, en Stand, der er politisk umoden. Karl Marx' bekendte Ord: »Proletarer i alle Lande, forener eder! Hvad har I at miste? Intet uden Slavelænkerne; men hvad kan I vinde? Alt!« — som man i den senere Tid helt har glemt, er atter ved at blive levende; mon ikke det var paa Tide at tage Forholdsregler, thi der er andre Byer og Hovedstæder end Danmarks, der genlyder af 5te Stands hule Træskoklapren.«

Saaledes skriver det konservative Papir.

— — —

En bekendt Socialdemokrat udtalte en Gang bl. a.: »Socialdemokratiet er en Underklassebevægelse, og under den kan der ikke opstaa et nyt Parti.« — Jeg kom til at tænke paa denne Udtalelse, da jeg læste Højrebladets Anskrig. »Der kan ikke opstaa nogen ny Bevægelse under Socialdemokratiet.« Jeg gennemgaar i Tankerne de sidste Aars Begivenheder indenfor Partiet, og det staar mig pludselig klart, hvilke Forholdsregler der vil blive taget; ved Tvang og Undtagelseslove skal 5te Stand holdes nede, »for Socialdemokratiet kan ikke give Plads til en ny Arbejderbevægelse.« Unge Arbejder, er du dig dit Ansvar bevidst? Jeg har hørt dig sige saa mange Gange: »Det er vort Parti, der regerer; det er os, der har Magten.« Unge Socialdemokrat! Naar du har Magten, har du ogsaa Ansvaret for, hvad der foretages i det Offentlige. Politiet greb ind og forstyrrede en fredelig Majdemonstration og slog nogle af dine Kammerater til Jorden. Du blev maaske ikke slaaet og det var vel egentlig ikke dig, der slog, men indirekte har du Skylden alligevel; vi har en demokratisk Regering og Demokratiet er i Flertal, og du har Medansvar i dit Partis Handlinger. Politiet er Regeringens Tjenere, det er Demokratiets Ordre, de skal lyde, du betaler dem for det, og saa lader du dem dog slaa paa dine Kammerater; forstaar du, *det var dig, der slog!*

Mindes du din Læretid? For en elendig Betaling skrabede du Penge sammen til Mester. Husker du, hvorledes din Moder maatte slide i Vaskebaljen for at skaffe Mad og Klæder til dig, medens du skrabede Guld til Tyranen? Husker du da Krigen og Dyrtiden kom og alt, hvad du og din Moder skulde bruge, steg med mange Procent? Din Mester fik mere for sine Varer, men du og din Moder fik intet. Husker du, at du trøstede dig med, at du snart havde udlært, »saa skulde Mo'r have det godt«? Husker du ogsaa, at de kort før denne Begivenhed kørte din Moder paa Hospitalet og nogle Dage senere gav hende en Plet Jord i et Hjørne af Fattigkirkegaarden, samtidig med at din Mester for Udbyttet af dit Arbejde købte sig en ny, flot Luksusbil? Husker du, at du forbandede den uretfærdige Samfundsordning, der drev din Moder i Døden? Det er Demokratiet, der regerer, det siger du selv; godt, saa paastaar jeg, at det var dig, der pinte din slakkels Moder tildøde; det var dig, der tog Arbejdet fra din Fader; det er dig, der har Ansvaret for dit Partis Handlinger. Som du har behandlet dine Forældre, vil dine Børn en Gang behandle dig, *hvis* du ikke, medens Tid er, bruger den Magt, du praler af at sidde inde med. — — —

Det er Præsterne og Kirken, der forfører os, siger du. Ja, men Kære, det er jo dig selv, der føder Præsterne, dig selv, der har Ansvaret for deres Handlinger. — Ned med Kongedømmet! raaber du, thi Monarkiet er uretfærdigt, og jeg gentager atter: »Unge Arbejder, det er dig selv, der opretholder Monarkiet, du har Ansvaret for dets Handlinger; naar du vil, kan du styrte det.« — — Du holder Hænderne for Ørerne, du vil ikke høre mere, siger du. Nuvel, unge Socialdemokrat, saa vil jeg springe alt det over, jeg mere havde tænkt at sige dig, og vende mig til din Antimilitarisme. Du siger, at du er Antimilitarist og at du vil knuse Militarismen, men jeg siger: »Det er Løgn!« Og hver Gang en ung Arbejder trækker i Militærtrøjen, vil jeg raabe dig i Ørerne, at det er »Løgn, Løgn og atter Løgn«. Er du dig bevidst, hvilket Ansvar du bærer? Rundt paa Evropas Slagmarker ligger Millioner lemlæstede Lig. Du har dræbt dem. Du, og ingen anden. Rundt i evropæiske Lande sidder Millioner sørgende Mødre, ulykkelige Hustruer og nødlidende Børn. Du er Skyld i deres Ulykke, thi paa dine Skuldre hviler Militarismen; det er dig, der hæver dens Fane. Naar du vilde, kunde du knuse Militarismen, Menneskehedens største Forbandelse. Kast den fra dine Skuldre! *Nægt at være Soldat!*

Kast Ansvaret fra dig, gør dig fri, og Livet vil blive dig let; eller vil du til din Død lade dig forfølge af Invalidernes utallige Skarer og deres frygtelige Raab? Skyldner, tror du at kunne bære denne Skyld? Nej og atter nej, du vil segne under Byrden, og de Børn, i hvis Fædres Mord du har Medansvaret, vil kaste sig over dig og lade de Ulykkeliges Blod komme over dit Hoved. Morder! Skyldner! kan du bære Ansvaret? Knus Militarismen, medens Tid er; hører du ikke 5te Stands »Vagt i Gevær!« Ser du ikke, at 5te Stand er i Færd med at organisere sig? Med 5te Stand kommer Revolutionen, Hævnen over Aartusinders Lidelser, blodigt Tyranni og Udbytning.

Slut op i 5te Stands Rækker, inden den som en mægtig Lavine ruller frem, knusende dig og alle i det gamle Samfund, som hindrer os i at naa vore Maal, Menneskehedens fuldkomne Frigørelse. *Unge Arbejder, frigør dig for Ansvaret! Nægt at være Soldat!* og der vil blive Plads i Solen til os alle.

Alfred Langgaard-Nielsen,
Søllested.

7 Millioner.

For nogen Tid siden kunde man læse i Dagbladene, at Antallet af Dræbte i Verdenskrigen var løbet op til *7 Millioner.*

Det er et stort Tal, og aldrig før i Verdens Historie er der bleven saa mange Mennesker dræbte paa saa kort Tid, paa Grund af Regeringernes Samvittighedsløshed.

Tager vi Tallet og ser lidt nøjere paa det, vil det vise sig, at *7,000,000 Mennesker* vil bruge 8 Uger til at passere forbi det Sted du staar, og saa vil deres Række naa saa langt som fra New York og til San Francisco, og saa skal de endda være meget tæt op af hinanden.

Saa mange Taabelige har nu paa Fædrelandets Alter, det vil sige paa **Krigsgudens Moloks Alter,** ofret Livet, — — det eneste, de **empirisk set** kunde kalde sit eget.

Hvorledes skal man tale Folket til Fornuft, saa de kan se, hvilken Skade, de gør imod Samfundet, ved at de forpligter sig til at gøre alt, hvad Regeringerne forlanger af dem — Mord ikke fraregnet.

De maa ikke have Fornuftens fulde Brug, naar de blindt adlyder de Befalinger, der gives dem af Mænd, de ikke kender uden af Navn. **Og de** Mænd, der saaledes er sat paa disse Pladser, kan **heller ikke være ved deres fulde Fem,** naar de fra det værste misbruger de Magtmidler, der er stillet til deres Raadighed.

Saa længe Arbejderne adlyder den regerende Kapitalisme, vil det være **umuligt at skabe en varig Fred i Verden.**

Denne Lydighed er en Dumhed mod dem selv, som vil bringe Ulykke over Folkene.

Den Dag, de unge Mænd nægter at iklæde sig den Uniform, der viser, at de er blevne kendt for værdige til at være **„Fædrelandets Forsvarer"**, (det moderne Statssprog gør nemlig alle Krige til Forsvarskrige) vil Krigen være umulig, og Arbejderne vil ikke, naar de kommer og forlanger deres fulde Part af Brødet, blive stillet Ansigt til Ansigt med deres *egne Sønners Bajonetter.*

Det første Skridt til det frie Samfund er Militærnægtelse. Derfor glem ikke, at **„Fædrelandskærligheden** er et Dogme, som Kapitalismen overalt i Verden benytter til at fremme sine egne Maal, der er fulde af Egoisme; thi for Borgerne i et Land er *„Fædrelandskærligheden"* Opgivelsen af hele sin *menneskelige Værdighed,* en ydmyg Underkastelse, der er en *Hund værdig,* under Magthavernes Vilje. *Og saaledes bliver „Fædrelandskærlighed" Trældom!*

Remle Ykswejark.

„Militærnægteren's

Adresse er for Fremtiden:

Redaktionen: Alfred Mogensen.

Ekspeditionen: Georg Jensen.

Korsgade 40, St. København K.

Agitation.

Der hævdes, at en Talers levende Ord er ved sin Overbevisningskraft den bedste Agitation for en Sag.

Men en Taler kan ikke komme overalt, og Pressen er derfor den vigtigste Faktor i Agitationen.

Thi et Blad kan komme overalt, naar blot der er Vilje til at sprede det. De Idéer, vort Blad er Organ for, finder ogsaa interesserede, villige Kammerater, der virker for Udbredelsen, men endnu er der mange af vore Klassefæller, der aldrig har set vort Blad.

Derfor, Kammerat, virk med i Maalet for »Militærnægteren«s Udbredelse til hele vor Klasse. Ved Generalforsamlinger, ved Møder og paa Arbejdspladserne, hjemme og ude; der er Kobere nok af vort Blad, hvis Pris er sat saa lavt, at det ikke dækker Udgifterne til Trykningen.

Spred vort Blad efter din Evne og dine Forhold. Kan du ikke finde 100 Købere, kan du maaske finde 50, og bor du paa en meget ubeboet Egn, kan du da altid sælge 10 Blade og gøre 10 Mennesker bekendt med vore Idéer. Skaf Bladet Abonnenter. Bemærk Annoncen paa Bagsiden.

Abonnement kan tegnes for 10 Ekspl. pr. Maaned. En Form, som er heldig, da man enten kan sælge disse 10 Blade eller bortgive dem til Interesserede. *Eks.*

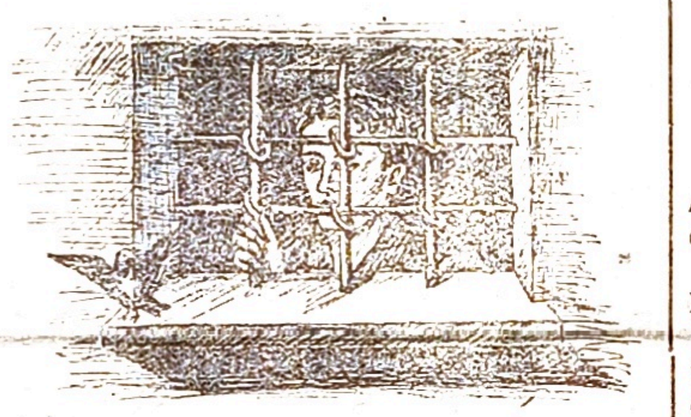

Fra Fængslerne.

Carl Chr. Petterson,

der som meddelt i sidste Nr. paa Vestre Fængsel afsonede Dommen 2 Gange 5 Dages Vand og Brød, har siddet i Varetægtsarrest paa Ingeniorkasernen siden den 3. Juni.

Han blev her idømt 4 Gange 5 Dages Vand og Brød af Krigsretten den 21. Juni og overført til Kastellets Arrest, hvor han paabegyndte Sultestrejken. Efter 5 Dages Ophold her er han overført til Garnisonssygehuset, hvor han henligger nu, stadig sultestrejkende, men ved godt Mod, og i en Samtale, vi havde med ham, udtalte han: »Intet kan faa mig til at svigte den Sag, vi kæmper for!«

Niels Martin Arge,

der indtil sit 31. Aar har holdt sig fri for Militæret og ikke følt nogen Pligt til at værne sit saakaldte Fædreland, blev af ondsindede Personer angivet, og det resulterede i, at han blev behandlet efter den nye Lov og af Udskrivningschefen udtaget til Soldat. Han fik for nogen Tid siden sin Indkaldelsesordre, som han, efter at være indmeldt i Foreningen, indsendte til Ministeriet med Erklæring om, at han nægtede at lyde Loven om den tvungne Værnepligt.

Den 14. Juni blev han af Politiet hentet fra sit Hjem og indsat i Kastellet, hvor han sidder endnu.

Vor Kammerat, der er gift og har fem Børn, har valgt dette Skridt fremfor at bøje sig lydigt for Loven. Han stod overfor det Forhold at gaa en lang Rekruttid igennem for en Løn af 25 Øre daglig til at forsørge Kone og fem Børn med. (Man erindre, at kun Sikringsmandskabets Familie for Understøttelse.)

Saaledes ødelægger og ruinerer Militarismen vor Klasse.

Og naar Arge har meldt sig under vor Fane til Kamp, er det i Bevidstheden om, at kun gennem Handling kan vi nedbryde Respekten for Loven.

Det oplyses, at Arge har paabegyndt Sultestrejke og skal nok vide at tvinge sig ud i Friheden igen.

Ferdinand Mogensen,

som har faaet en Bøde paa 40 Kr. for Udeblivelse fra Session, blev den 29. Juni om Morgenen hentet og ført til Orlogsværftet.

Det lader til, at Myndighederne med alle Midler vil skade Militærnægterne baade økonomisk og moralsk, thi samme Dag skulde Ferdinand Mogensen op til Eksamen paa Kobenhavns Maskinistskole, hvor han i sin Fritid har læst til Motorpasserprøven

Vald. Petersen.

Som flere af vore Læsere véd, har *Valdemar Petersen* tvunget sig fri for Militæret efter en langvarig Sultestrejke.

Ved Sultestrejkens ellevte Døgn mistede han Bevidstheden.

Under den overmenneskelige Kamp var de fysiske Kræfter udtomte. Blot Viljen var endnu ikke bøjet. Paa den tolvte Dag blev han ført ind for Krigsretten og dømtes til 4 Gange 5 Dages Vand og Brød.

Efter denne Procedure, som skulde redde den militære Ære, blev han saa sendt hjem Kl. 6 om Aftenen.

Vor Kammerat har senere gennem Breve ladet os vide at han efter Omstændighederne har det godt.

Mine Oplevelser
som
Militærnægter.
Af *Aage Jacobsen.*

Da jeg som Medlem af Foreningen for konsekvente Antimilitarister har overstaaet *min* Tørn med Militærautoriteterne mener jeg, at det kan have sin Interesse for mange af mine Kammerater at faa Kendskab til Fremgangsmaaden for Spørgsmaalet: „Nægtelse", og jeg vil derfor benytte „Militærnægteren"s Spalter til et kort Referat. — —

Den 26. Marts skulde jeg være mødt paa Orlogsværftet, men min Stilling til Militærspørgsmaalet var allerede den Gang taget, og jeg blev derfor ganske rolig borte og indsendte min Indkaldelsesordre til Krigsministeriet vedlagt en Erklæring, hvori jeg meddelte, at jeg *nægtede* og Motiverne dertil.

Men hvorlænge var Adam i Paradiset?

Allerede om Morgenen den 27. bankede to morgengnavne Betjente paa min Dør, men da jeg igennem min Kæreste meddelte dem, at jeg ikke var hjemme, luskede de af igen.

Den 29. meldte jeg mig selv paa Stationen, hvor de blev meget glade ved Synet af mig; de havde nemlig ledt efter mig i de mellemliggende Dage uden at kunde finde mig.

Paa Stationen blev jeg anbragt i Venteværelset i to Timer og omhyggelig forhørt, om jeg havde været straffet eller andre frygtelige Ting; jeg beroligede imidlertid de bekymrede „Herrer" med, at mit Synderegister ikke strakte sig videre end til et Par Mulkter for „Gadeuorden" ved Maj Demonstrationerne de foregaaende Aar.

Herfra blev jeg saa kørt til Orlogsværftet, hvor jeg blev afleveret til Hovedvagten og derfra ført til Kasernen.

Her begyndte Løjerne saa, man spurgte mig om Grunden til min Udeblivelse, hvilket jeg besvarede (jeg indskyder her, at jeg mindst tyve Gange besvarede disse Spørgsmaal under mit Ophold hos Militæret), samt hvorfor jeg ikke vilde være Soldat. Da jeg havde forklaret dette, erklærede de sig for fuldstændig enige med mig, men Enigheden gik betydelig over, da jeg spurgte dem, hvorfor de saa vilde tjene i en saadan Institution. Herpaa havde de Herrer intet Svar, hvilket naturligvis forbavsede mig i høj Grad, da de lige havde givet mig at forstaa, at de næsten „var mere antimilitaristiske" end jeg!

Jeg blev derefter ført til Kommandanten, hvor jeg blev erklæret for anholdt, og der blev given Ordre til at iklæde mig Uniform; dette nægtede jeg selvfølgelig ogsaa, og jeg fik saa Besked om, at jeg vilde blive *iklædt* med *Magt*.

Derefter blev jeg indsat i Arresten, visiteret og frataget alle mine private Genstande.

Jeg havde nu Ro i en halv Times Tid, men saa blev Døren smækket paa vid Gab og to Marinere traadte ind; de havde Ordre til at trække mig i Tøjet, og da jeg ikke vilde nægte dem denne Fornøjelse, lod jeg dem skalte og valte som de vilde og Resultatet var da ogsaa meget mangelfuldt; Uniformen var paa sine Steder fuldstændig istykker, og jeg selv var naturligvis ikke gaaet fri for Knubs.

Jeg kan nu ikke sige andet, end at det harmer mig, naar jeg ser, at unge Mennesker kan blive saa underkuede at Militæret, at de lader sig bruge til *Slavefogeder* og *Bødler*.

I Arresten begyndte jeg straks at sulte, og efter 3 Dages Forløb var jeg allerede temmelig svag og kunde vanskelig gaa for en ubehagelig Træthed og Svimmelhed. Den fjerde Dag kom Auditøren ned i Cellen til mig og forsøgte at overtale mig til at tage Tjenesten, man vilde saa fritage mig for Straf og tilbyde mig Arbejde ved hvad jeg vilde. Han havde frie Hænder fra Admiral Nyholm, blot han kunde faa mig overtalt. Jeg afslog det naturligvis, og han forlod mig sikkert med meget bitre Følelser.

Den femte Dag kom Overlæge Halberg og Generallæge Bornemann i Visit, og jeg modtog dem meget forekommende; det var jo en behagelig Afveksling i den noget ensformige Tilværelse, jeg førte. Ogsaa de var meget elskværdige (til at begynde med). De kom for at bede mig holde op med min Demonstration, som de kaldte det. Da jeg spurgte om Grunden, hvorfor de ønskede dette, meddelte de mig, at jeg vilde blive udtaget til Sygepasser og altsaa ikke vilde komme til at deltage i Eksersits, saa mente de altsaa, at jeg var besejret, men de blev noget lange i Ansigtet da jeg meddelte dem, at mit Standpunkt var uforandret, trods dette, efter deres Mening, glimrende

Tilbud. De begyndte da allerede at tale om 6. Afdeling og gik fra mig i Vrede.

Vreden holdt sig imidlertid ikke ret længe; allerede næste Dag kom de igen og tilbød mig at blive kasseret, men Betingelserne var som sædvanlig: *„Ophør med Deres Sultestrejke"*. *Svaret var naturligvis: ingen Middagsmad!*

Jeg havde nu Ro i to Dage og blev efterhaanden meget sløj, men kunde dog stadig gaa oppe.

Efter otte Døgns Strejke blev jeg saa en Morgen kørt paa Kommunehospitalet, selvfølgelig paa sjette Afdeling.

Her var jeg saa i godt tre Uger og var flere Gange til Eksamination hos Professoren og flere Læger, men hvor gerne de end vilde, kunde de ikke finde nogle „løse Skruer", og jeg blev saa sendt tilbage til Orlogsværftet.

Denne Gang havde jeg ingen Besøg, men man spurgte stadig fra Kommandanten om jeg spiste.

Efter fem Døgns Forløb skete der saa noget af det mest latterlige, jeg har set.

Man kom ind til mig og meddelte mig, at jeg skulde flyttes. Jeg blev naturligvis meget forbavset og spurgte, hvor Turen gik hen, men herom fik jeg intet at vide.

Saa op ad Dagen blev jeg ført ud og kom for — „en Kassationsret".

Jeg havde sejret, det, der ikke kunde ske før, kunde nu lade sig gøre. Jeg blev kasseret trods det, *at jeg ikke vilde holde op med min Demonstration!*

Og det morsomme er, at jeg blev kasseret trods det, at jeg var taget paa Sessionen og trods det, at jeg blev undersøgt, da jeg meldte mig!

Men da sagde d'Herrer rigtignok ogsaa: „ja, han skal bare undersøges og saa ned at straffes." Et kønt Bevis paa Raaheden indenfor Militæret. Man sender ganske roligt en Mand i Arrest uden at vide, om han er syg eller ej!

Jeg vil slutte disse Linier med Ønsket om, at mange vil slutte sig til vor Bevægelse og hjælpe med til at bekæmpe en af de modbydeligste Institutioner, Kapitalistklassen har skabt.

Leve den direkte Aktion!

Socialdemokrati og Militærnægtelse

Den materialistiske Historieopfattelse, der bl. a. saa stærkt betoner, at Menneskene i det store og hele tænker og handler ud fra og i Overensstemmelse med deres økonomiske Interesser, har ogsaa vist sig at holde Stik overfor en saa moderne Fremtoning som Militærnægtelsen. Selv om man i alle kapitalistiske Lande vil kunne finde Ideologer, der ud fra religiøse eller moralske Synspunkter hævder og gennemfører Militærnægtelsen — og disse Mænds personlige Indsats i den antimilitaristiske Kamp maa ikke undervurderes — saa er dog Hovedmassen af Militærnægterne Arbejdere. Man tænke blot paa den endnu borgerlige russiske Republik eller paa det storkapitalistiske England, og man vil der se Arbejdere i *Tusindvis* nægte at handle mod deres egen og Arbejderklassens Interesser ved at deltage i Lemlæstelse og Nedslagtning af andre Klassefæller.

Ogsaa her i det smaaborgerlige og borgfredelige Danmark er det Arbejderne, der bærer Militærnægtelsen frem, ikke blot i den Forstand, at saa godt som alle Militærnægterne tilhører Arbejderklassen, men ogsaa derved, at den økonomiske Støtte, som kommer udefra, næsten udelukkende er fra Arbejderne og deres Organisationer.

Saa meget des mere mærkelig har den socialdemokratiske Presses Stilling været. Thi i Stedet for at omtale denne Bevægelse og de Overgreb fra Militærets og Politiets Side, som Militærnægterne har været udsat for, har navnlig den københavnske »Social-Demokraten« helt søgt at tie Bevægelsen ihjel — en Fremgangsmade, den borgerlige Presse ogsaa en Gang brugte overfor »Social-Demokraten«.

Faktisk har de borgerlige Blade i langt højere Grad omtalt Militærnægterne, og deres Fordømmelse har saamænd ikke været synderlig stærkere end »Soc.-Dem.«s. Denne reserverede og fordømmende Holdning var delvis forstaaelig, om Militærnægterne alle var Ikke-Socialdemokrater. Men Forholdet er jo det, at flere blandt Militærnægterne er Socialdemokrater, staar som Medlemmer af socialdemokratiske Ungdoms- og Vælgerforeninger, ja at en af dem, der tidligst og djærvest gennemførte sin Militærnægtelse, Johannes Nielsen, paa samme Tid var Militærnægter og Formand for socialdemokratisk Ungdomsforenings Centralafdeling i København. Det sker ogsaa stadig hyppigere, at socialdemokratiske Ungdomsforeninger arrangerer Møder med en Militærnægter som Taler.

Den fornævnte økonmomiske Støtte, der nu beløber sig til ca. 2000 Kr., er for en stor Del bevilget af Fagforeninger, hvis Bestyrelser og Medlemmer næsten udelukkende er Socialdemokrater.

Dette — og meget andet — viser, at Sympatien med Militærnægterne bunder ret dybt i socialdemokratiske Kredse.

At derimod mange af de socialdemokratiske *Ledere* har et andet Standpunkt til Militarismen nu end for faa Aar siden, er imidlertid en Kendsgerning. Her skal som Eksempel kun nævnes en fuldt dokumenteret Begivenhed.

Medens den saakaldte Forsvarskommission »arbejdede«, var den almindelige Mening i borgerlige Kredse, at nu burde der være Stilhed i Landet om Militærvæsenet. Dette mente imidlertid det daværende Socialdemokrati ikke. Og socialdemokratisk Ungdomsforening besluttede da i 1903 at udsende et antimilitaristisk Opraab til Soldaterne, og det paa selve Indkaldelsesdagen. Opraabet blev forfattet og underskrevet af daværende Typograf, nuværende Borgmester Viggo Christensen, og dets Ord var baade djærve og koncise. Der stod bl. a.: *Arbejderne i alle Lande har kun én fælles Fjende, og det er den Samfundsklasse, der har Samfundets Produktion i sin Haand, og det er kun, og udelukkende kun, om denne Klasse og denne Klasses Interesser, I skal danne Værn.*

Efter forskellige Vanskeligheder blev Opraabet trykt hos den tidligere Folketingsmand Christensen. Uddelingen paa Indkaldelsesdagen vakte stor Opsigt, og et Par af Uddelerne blev anholdt.

Ikke desto mindre bragte »Social-Demokraten« den følgende Dag hele Opraabet, og det endda i Spidsen af Bladet.

Kunde noget lignende tænkes nu kun 14 (fjorten) Aar efter? Sikkert ikke. Thi »Social-Demokraten« tænker og skriver ikke mere saa antimilitarisk. Nu spilles der Fædrelandssange, selv om der endnu er lagt Sordine paa Strengene. Nu haanes Militærnægterne af den Presse, der selv en Gang oplærte os til Antimilitarister. Hvad Tusinder af Socialdemokrater her i Landet tænker og føler, stemples i »deres eget Blad« som Forbrydelse eller Sygelighed eller søges tiet ihjel. Dette kan imidlertid ikke vedblive. Om ikke mange Socialdemokrater, der nærer stærke Sympatier med den endnu lille, men heltemodige Militærnægterbevægelse, skal stødes bort fra det Parti, de naturligt maa tilhøre, da maa den socialdemokratiske Presse fører et andet Sprog. De har her en Del at lære af de unge Socialdemokraters Blad »Fremad«, der Gang paa Gang har bragt forstaaende Artikler om Militærnægterne.

Dog, det at de Gamle skulde lære af de Unge, er kun et fromt Ønske. Det vil først gaa i Opfyldelse, naar Militærnægterbevægelsen i Kraft af sin *numeriske* Styrke *tvinger* til behørig Hensyntagen.

Derfor, Kammerater, til Arbejde for at danne den første Militærnægterbataljon!

Kaj A.

Agitationsvirksomheden.

I den forløbne Maaned er der Landet over afholdt flere vellykkede Møder, hvor Talere fra *Foreningen for konsekvente Antimilitarister* har talt om *Militærnægtelse* og *Militærnægternes Kamp mod Myndighedernes Brutalitet* under udelt Tilslutning fra de godt besøgte Møders Deltagere.

I Vejen og Kolding talte Militærnægteren *Johannes Sperling* efter Indbydelse fra de lokale *socialdemokratiske Ungdomsforeninger*.

Under livlig Tilslutning fra Tilhørerne udviklede han Militarismens Udvikling og Kampen gennem Tiderne derimod, for tilsidst at omtale Militærnægternes Kamp, der væsentlig er rettet mod den *tvungne Værnepligt*, som er Militarismens bedste Grundpille.

I Esbjerg og Odense talte Militærnægteren *Niels Johnsen* efter Indbydelse af henholdsvis den socialdemokratiske Ungdomsforening og Fagoppositionens Sammenslutning.

Paa Mødet i Odense blev der stillet og vedtaget en Resolution, der blev tilsendt *Krigsminister P. Munch*, og som skarpt protesterer mod den Behandling, der er bleven Militærnægteren *Martin Larsen* til Del ved at han er berøvet Drikkevandet i denne varme Sommertid.

I Esbjerg meldte der sig to nye Militærnægtere.

Disse velbesøgte Møder og den udmærkede Tilslutning, Foreningens Talere overalt har mødt, varsler godt for den kommende Tid.

„Militærnægteren"s

Abonnementspris

er **65 Øre** aarlig indenbys, **90 Øre** aarlig udenbys.

Abonnement

kan tegnes for **10 Ekspl.** pr. Maaned og koster **90 Øre** pr. Kvartal.

Spred Bladet overalt.

Forhandlere

faar i Provision **1 Øre pr. Ekspl.**

Mindre Beløb kan indsendes i Frimærker.

Opgørelse fra Forhandlere indsendes hver Maaned.

Indsend Bestilling til Ekspeditør

Georg Jensen,

Korsgade 40, St., København N.

Ansvarhavende overfor Pressoloven: Alfred Mogensen. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbh. N.